

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 191/06
22.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажић, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Јасминке Станојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, против тужених "ББ", коју заступа директор БВ, по овлашћењу ВВ и Општине ГГ, коју заступа Општински јавни правобранилац из ГГ, ради утврђивања својства станарског права - закупа, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Лесковцу Гж. бр. 33/05 од 18.02.2005. године, у седници одржаној дана 22.02.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Лесковцу Гж. бр. 33/05 од 18.02.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Лебану П. бр. 286/02 од 10.11.2003. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди према туженима да је стекао станарско право - закуп на неодређено време на стану ДД, који се састоји од собе, кухиње, оставе, два балкона и лође у такозваној згради "Ђђ", на спрату лево, према путу и то по основу решења бр. 204/14 од 02.08.1990. године, што су тужени дужни да признају како би му ова пресуда служила за покретање ванпарничног поступка за откуп стана, као неоснован, а ставом другим изреке, одлучено је да се трошкови овог поступка не досуђују.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Лесковцу је пресудом Гж. бр. 33/05 од 18.02.2005. године, одбио као неосновану жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене пресуде Окружног суда у Лесковцу тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 386. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП на коју се у ревизији указује, с обзиром да су дати разлози о одлучним чињеницама јасни и без противречности, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено, да је спорни стан додељен на коришћење тужиоцем брату ЕЕ, који је овај стан са својом супругом, јединим корисником стана, по основу закљученог уговора о коришћењу стана од 06.02.1973. године користио непрекидно до 1979. године, када се из њега иселио. У стану је наставио да живи тужилац са својом породицом у који се уселио непосредно пре иселења брата. Правноснажном пресудом Општинског суда у Лебану од 10.01.1994. године отказан је уговор о коришћењу стана закључен између Комуналног стамбеног предузећа "ЖЖ", као даваоца стана на коришћење и ЕЕ, као носиоца станарског права и истом је наложено да спорни стан преда Општини ГГ. Решењем Општине ГГ од 28.08.1992. године, наложено је тужиоцу да се исели и испразни предметни стан, по ком решењу је одложено извршење по захтеву тужиоца. Тужиоцу је 1984. године умрла супруга, а након извесног времена се поново оженио и са садашњом супругом живи у ___ где имају решено стамбено питање, а у спорни стан долази само повремено.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је стекао станарско право на спорном стану.

Чланом 9. Закона о стамбеним односима прописано је да се корисником стана сматрају носилац станарског права и чланови његовог породичног домаћинства који заједно са њим станују.

У случају иселења закупца стана сходно чл. 34. Закона о становању, закупца на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи тај стан, и то брачни друг, дете рођено у браку, ван

брака, усвојено и пасторче.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, а код утврђеног да је спорни стан добио на коришћење брат тужиоца, који је исти користио са правним основом до 1994. године када му је правноснажном пресудом отказан уговор о коришћењу стана, а да тужилац исти користи без уговора о коришћењу стана или другог акта даваоца стана на коришћење у смислу чл. 7. Закона о становању, његово становање се у таквом случају сматра неправним.

Чињеница да је тужилац у кратком временском периоду живео са својим братом у том стану, а по његовом исељењу, са својом породицом од 1979. године, не може утицати на његово право да стекне статус закупца на неодређено време на овом стану, јер тужилац не улази у круг лица сходно чл. 34. Закона о становању, која у случају смрти или исељења закупца, што је овде случај, постају закупци као чланови породичног домаћинства ранијег закупца.

Остале наводе ревизије којим се на посредан или непосредан начин побија оцена доказа и утврђено чињенично стање, Врховни суд није испитивао, будући да се чињенично стање у смислу чл. 385. ст. 3. ЗПП, ревизијом и не може побијати.

Са изнетих разлога, одлучено је као у изреци, на основу чл. 393. ЗПП, у вези чл. 491. ст. 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/04).

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ судске писарнице

Мирјана Војводић

вс